

ΘΗΡΙΩΜΑ. Est etiam ulcus, *θηρίωμα* Græci vocant: id est per se nascitur, & interdum ulceri ex alia causa facto supervenit. Color est vel lividus, vel niger: odor fædus, multus, & mucosus similis humor. Id ipsum ulcus neque tactum neque medicamentum sentit, pruriginem tantum movetur. At circa dolor est & inflammatio: interdum etiam febris oritur. Nonnunquam ex ulcere sanguis erumpit. **CELS.** Lib. 5. c. 28. *Wilde unbändige Kranckheiten, wie der Krebs, alte Schäden.*

ΘΗΡΙΩΔΕΣ ΠΑΡΑΚΡΟΤΣΙΕΣ, Ferina & immania deliria. **HIPPOCR.** in Prorrh. & Coac. Prænot. Interpretatur **GALENVS:** ἐν αἰς καὶ παῖσι καὶ λακτίζουσι καὶ δάκνουσι καὶ χολῶσι, in quibus ægroti pedibus feriunt, calcitrant, mordent, & irascuntur. Hoc alibi dicitur *θηρώδεις παρακροτέεις* & *θηρώδεις παρακροτέεις*, Ferocia deliria, quorum indicium est, *θηρώδεις ἐμμάτων ἰλλωδῶν*, Oculorum distortorum ferocitas, *Heftige Raserey, wobey die Krancken wie wilde Thiere beißen, und wilde aussehen.*

ΘΛΑΣΜΑ, ἐστὶν ὑποχώρησις τῆς κρανίου εἰς τὸ βάθος διὰ κατάρματι, γίνεται δὲ ἐπὶ τῆς παιδικῆς μάλιστα ἡλικίας. **GALENVS** Defin. Depressio calvariae in profundum sine fractura, quæ infantili maxime ætati accidit. Eindruck der Hirn-Schaale ohne Bruch, bey Kindern.

ΘΡΟΜΒΟΣ, ἀθρόα τῆς αἵματι πηξίς, Thrombus, spissum sanguinis coagulum. **GALENVS** de Tumoribus Libro: *θρομβώδεια αἵματα*, sanguis grumulosus: *θρομβώδης ἔμετος*, vomitus, quo grumi sanguinis ejiciuntur. **HIPPOCR.** Coac. Præn. *ὄυρα θρομβώδεια*, Urinæ gru-

mosi sanguinis. De morbis Lib. 2. *Geronnene Stücken Blut.*

ΘΥΜΙΑ, Tubercula in pudendis, ano, glande, nata, τὰ θυμία τὰ ἀπὸ τῆς πύσθης, Carunculæ præputii. **GALENVS** Libr. 14. Meth. med. Thymion inquit **CELSVS** Lib. 5. c. 28. quando supra corpus quasi verrucula eminent, ad cutem tenue, supra latius, subdorum & in summo perasperum, idque summum colorem floris thymi repræsentat, unde ei nomen est. Pessima tamen in obscenis sunt. **PAVLVS** Lib. 6. 58. appellat *σαρκώδεις ὑπεροχάς, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς βαλάνης, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς πύσθης*, Carnosas eminentias, aliquando in glande, aliquando in præputio, *Wohhartige Warzen an der Schaam und an dem Hintern.*

I.

ΙΑΣΘΑΙ, Sanare. Hinc *ἰασίς* & *ἰησις*, curatio morborum; *ἰατρός* & *ἰητρός*, Medicus. Medicina est vel docens vel faciens, die lehrende und die übende. *Ἰατρικὴ ἐστὶ διττὰ τὰ ἀποτελέμενα, τὸ τῆς τέχνης τῆς διδασκίσης τε καὶ διδασκομένης, ἔργον.* **PLATO** in Cratylo. Artis duo sunt, quæ effici oportet, & doctrina perceptæ artis, & effectus ejus, post doctrinam. *Die Arzneykunst ist eine Wissenschaft helfender und schädender Dinge. Ἰατρικὴ ὑγιεινῶν καὶ νοσηρῶν ἐπιστήμη. Ὑγιεινὰ μὲν τὰ τε φυλάσσοντα τὴν ἕσταν ὑγίαν καὶ τὰ τὴν διεφθαρμένην ἀνασώζοντα, νοσηρὰ δὲ, τ' ἀναντία τῶν. Δεῖται ἀμφοῖν ὁ ἰητρός τῆς γνώσεως.* **GALEN.** de secta ad introducendos. Medicina est salubrium & insalubrium scientia. Salubria quidem, quæ existentem sanitatem custodiunt, & corruptam conservant. Insalubria autem, his contraria. Utrorumque cognitione medicus indiget. *Ἰασίς ἐν*
Ο 3 *δύοιν*

δυῶν τάτοι προερχομένη γίνεται, τῇ δὲ
 τῆς ὕλης ἑμπορία, καὶ τῇ ταύτης ἐπιδεξίῳ
 χρήσει. GALENVS Meth. Med. Libr. 7.
 Medicina in hisce duobus consistit: ap-
 paratus facilitate, & dextro ejus usu,
 Die Arzneykunst hat zwey Haupt Theile,
 das Wissen derer helffenden Mittel, und
 die Geschicklichkeit solche zu brauchen.
 Δύο εἰσὶν αἱ πρῶται διαφορὰ τῶν ἐνεργειῶν
 τοῖς ἰατροῖς, ἢ γὰρ τὰς ἄσας ἤδη διαθέσει
 θεραπεύουσι, ἢ τὰς ἐχ' ἄσας, γενέσθαι κω-
 λύουσι, τὸ μὲν δὲ τὰς ἄσας ἐκκόπτειν
 ἅπαντες ἄνθρωποι θεραπεύουσι ὀνομάζουσι,
 τὸ δὲ κωλύειν γενέσθαι, προσφυλάττεσθαι.
 GALEN. Θεραπευτ. μεθόδ. δ. Duæ sunt
 negotiorum a medicis gerendorum
 partes, aut jam existentes morborum
 dispositiones curant, aut nondum factas
 fieri impediunt, jam existentes excin-
 dere, est curare, impedire ne fiant, est
 præcavere. Τῆς ἰητρικῆς εἰσὶν εἶδη πέν-
 τε, ἢ μὲν Φαρμακευτικῆ, ἢ δὲ Διαιτη-
 τικῆ, ἢ δὲ νοσογνωμονικῆ, ἢ δὲ Βοηθη-
 τικῆ, ἢ δὲ Διαιτητικῆ διὰ τῶν διατητῶν
 ἀπαλλάττει τὰς ἀρρώστιας. PLATONIS
 Vita. Medicinæ quinque sunt genera,
 pharmaceutice, diæticæ, morbos cog-
 noscens nosognomonica, & auxilia-
 trix, quæ vitam ordinat, diætæ re-
 gimine morbos avertit. Aliter GA-
 LENVS: Μέρη ἰατρικῆς τὰ μὲν πρῶτα
 εἰσὶ, τὸ τε Φυσιολογικόν, καὶ τὸ Αἰτιολογικόν,
 καὶ Παθολογικόν, καὶ τὸ Ὑγιεινόν, καὶ τὸ
 Σημειωτικόν, καὶ τὸ Θεραπευτικόν, καὶ τὸ
 Ὑλικόν. GALEN. Ἰσαγογε seu Medicus.
 Partes medicinæ primariæ sunt, Phy-
 siologia, Aetiologia, Pathologia, Hygie-
 ne, Semiotice, Therapia, materia me-
 dica. Medicorum virtutes, tam quoad
 scientiam, quam quoad mores & ingres-
 sum ad infirmos, sunt variæ: Χερῶν ἐπι-
 στήμονα τῶν φύσεως ἔργων εἶναι τὸν ἰατρόν.
 AETIVS Tetrabibl. Tr. 5. 2. Oportet

naturæ operum conscium esse medi-
 cum. Πρῶτον δὲ δεῖ τὴν φύσιν τῶν βοη-
 θημάτων, καὶ τὴν χρείαν, ἢν παρέχεται, μὴ
 ἀγνοεῖν. GALEN. de optimo Medico, Phi-
 losopho. Primum oportet naturam
 auxiliorum & usum quem præstant non
 ignorare. Ὅκοσα ἐκάσῳ, καὶ ἐφ' οἷσι
 νοσήμασι, καὶ ὅποτε, τῶ νοσήματι ἡλι-
 κίαν, εἰδέαν, διαίταν, (σπεπτεόν). HIP-
 POCR. Epid. L. 3. Quæ singulis (ac-
 cidunt) & quibus in morbis, & unde, &
 morbi ætatem, procedendi modum,
 regimen, (considerandum). Ἰπποκρά-
 τος τὸν ἰατρόν ὑπερέτην ὀνομάζει τῆς φύ-
 σεως, τὸν ἔντως ἰατρόν, ἢ Φαρμακοπόλῃν
 τινὰ ἐκ τριῶν. GALEN. περὶ κρισίμων ἡμε-
 ρῶν α. Hippocrates medicum mini-
 strum appellat naturæ, illum, qui vere
 medicus est, non trivialem pharmaco-
 polam. Χρήσιμα θεωρήματα, ἀναλο-
 γισμὸς, τήρησις, ἰσορροπία, ὁμοίε μεταβασίς.
 GALEN. de optima secta. Utiles sci-
 entiarum fontes, comparatio, observa-
 tio, descriptio, translatio a similibus.
 Ἰητροὶ, Φήμη μὲν πολλοὶ, ἔργῳ δὲ πάγγυ
 βιαίοι. HIPPOCR. de Lege. Medici
 gloriatiōne multi, opere autem omni-
 no pauci. HIPPOCRATES medicis
 inesse vult: Αφίλαργερίην, ἐντροπήν, ἐρι-
 θρύησιν, καταβολήν, δόξαν, κρείον, ἡσυχίαν,
 ἀπάντησιν, καθαρειότητα, γνωμολογίαν,
 ἀπεμπόλησιν, ἀδεισιδαιμονίαν, ὑπεροχὴν
 θεῶν. HIPPOCR. περὶ εὐσχημοσύνης.
 Avaritiæ absentiam, reverentiam, vere-
 cundiam, patientiam, auctoritatem, ju-
 dicialium, pacis studium, familiaritatem,
 puritatem, scientiam, mercenariæ artis
 odium, superstitionis defectum, divi-
 num cultum. Σωφροσύνης γὰρ Φίλ-
 ὡσπερ γε καὶ ἀληθείας ἐταίρη ὁ γ' ἀλη-
 θῆς ἰητρεὺς ἐξέυρηται, καὶ μὲν δεῖ καὶ λογι-
 κὴν μέθοδον ἀσκεῖν, χάριν τῶ γνῶναι, πόσα
 τὰ πάντα κατ' εἶδη τε καὶ γένη νοσήματα
 ὑπάρ-

ὑπάρχει, καὶ πῶς ἐφ' ἑκάστῃ λεπτότερον ἐνδει-
ξῆναι τινὰ λαμάτων. GALEN. de optimo
Medico, Philosopho. Prudentiæ amicus,
uri & veritatis socius, ille demum
genuinus medicus invenietur. Et qui-
dem oportet illum cogitandi artem ex-
ercere, ut cognoscat, quales sint omnes,
secundum species & genera, morbi &
quomodo ad unumquemque capienda
sit indicatio curationum. Καὶ γὰρ τῶν
ιατρῶν, ὅγε νῦν ἔχων, ἢ τὰς ἀρετὰς ὑπὲρ
τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμίνης μετασελεῖται,
νοσῶν· ἀλλὰ τὰς πράξαι τι κατ' αὐτὴν
μεμελετηκότας. LVCIANVS in Hippea.
Nam, qui sapit, ægrotus, non optime
de arte loqui valentes accersit medicos,
sed, ut facere eandem possint, curam ge-
rentes. Ein Arzt muß besondere gute
Eigenschaften haben. Er soll des Kran-
cken und derer Arzeneyen Eigenschafft,
und beyder Verhältniß, nach des Alters,
derer Kräfte und persönlichen Umstände,
Unterschied wissen; Er soll gut urtheilen,
der Weltweisheit kundig seyn, fleißig An-
merkungen machen und solche aufzeich-
nen, er soll umgänglich seyn, nicht geizig,
nicht schwächig ꝛ. Præter bonam men-
tem & ingenium, casus fortuitus medi-
cis sæpe favet. Φύσις καὶ τέχνη καὶ
τύχη. GALEN. Meth. Med. L. 2. Na-
tura & ars & fortuna. Aerzte müssen
die ohngesährten Zufälle in ihren Nutzen
zu verwenden suchen. Damnantur idio-
gnōmones. HIPPOCR. Lib. de aëre, aqua
& locis. Medici pertinaces & in con-
cepta sententia permanentes, sectæ ad-
dicti. Aerzte, die besondern Meynungen
zugethan und von solchen nicht abzubrin-
gen sind, und mit andern sich nicht ver-
tragen können. Oportet etiam meden-
tes, in re ardua, Collegarum consultatio-
nes non detrectare, quæ dicuntur, κοι-
νολογία, Berathschlagungen über einen

Kranken, bey einer Zusammenkunft ver-
schiedener Aerzte. Κοινολογία, Medico-
rum consultatio. Quam commendat
HIPPOCRATES: ἐτέρες εἰσάγειν ἕνεκα
τῆ ἐκ κοινολογίας ἰσορροπίας τὰ περὶ τὸν νο-
σεύοντα καὶ συνέργως γενέσθαι εἰς εὐπο-
ρήν βοηθήσει. In Præceptis. Alios
adducere medicos eam in gratiam, ut
ex collatione sententiarum, planiora
fiant ea, quæ ægrum attinent, utque
omnes operis focii fiant, in facilitatem
auxilii.

ΙΔΡΩΣ. Sudor. Ὅτι ἰδρωῖτες γίνονται,
ὅταν τήκεται πυρέμενον τὸ αἷμα καὶ γίνε-
ται πνεῦμα καὶ συνιστάμενον ἐς ὕδωρ ἐρχε-
ται διὰ τῶν πόρων, διεξελθὼν ἐξω περαιύεται,
τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἀπὸ τῶν ἐψομένων
ὑδάτων ὁ ἀτμὸς ἐπανίων, ἢν ἔχη θερμότητα
πρὸς ὃ, τι χερὶ προσπίπτειν, πυκνῶται.
HIPPOCR. de Flat. Sudores oriuntur,
ubi sanguis incensus liquatur, oriturque
vapor, qui condensatus, in aquam muta-
tur, perque poros subiens, extra pro-
rumpit, eodem modo, quo a ferventi-
bus aquis sublatus vapor, si ad solidum
quid impingit, condensatur. Der
Schweiß ist ein vom Blute, wenn solches
durch die Hitze verdünnet wird, entstehens-
der Dampf, welcher von denen Schweiß-
löchern in Tropffen zusammen gebunden
wird. Ἀμφισβητήσεται τις καὶ περὶ τῶν
ιδρωῶν, ὡς εἰδ' αὐτῶν ὄντων κατὰ φύσιν.
GALEN. de Caus. Sympt. L. 2. Ambi-
guus esse aliquis possit, circa sudores,
ac si nec illi secundum naturam essent.
Man kan nicht gewiß sagen, ob der
Schweiß natürlich, oder unnatürlich und
fräncklich sey. Κατανοεῖν δὲ χερὶ τὸ σύνολον
τῶν ιδρωῶν: γίνονται γὰρ οἱ μὲν δι'
ἐκλυσιν σαμάτων, οἱ δὲ διὰ σίντονίνην
φλεγμονῆς. HIPPOCR. Prognost. Recte
percipiendum est totum sudorum ne-
gotium, alii enim per solutionem cor-
porum

porum fiunt, alii autem intensiore caloris gradu. Einige Schweiß kommen von Ohnmacht, einige von Hitze her. Ἰδρωτες ἀριστοι, οἱ τελείως τὸν πυρετὸν ἀπαλλάττοντες, ἀγαθοὶ τε καὶ ὅσοι διὰ παντὸς τῆ σωματῶ γενόμενοι, εὐπετετέρως τὸ νόσημα φέρειν ποιήσωσιν. HIPPOCR. PERI KRASION. Sudores optimi, qui febrim penitus absolvunt, boni, & qui per omne corpus fiunt & commodius faciunt morbum ferri. Opponuntur his Ἰδρωτες ἄλυσιτελες. HIPPOCR. IBID. Sudores morbum haud solventes. Ἰδρωτες ἀριστοι μὲν εἰσὶν ἐν πᾶσι τοῖς ὄξεσι νοσήμασιν, ὀκώσοι ἐν ἡμέρησι κρισίμησι γίνονται καὶ τελείως τὸν πυρετὸν ἀπαλλάττουσιν. HIPPOCR. PROGN. L. I. Sudores quidem optimi sunt in omnibus acutis morbis, quotquot in diebus criticis fiunt & perfecte febrim mutant. Ἰδρωτες κριτικοὶ ἕως ἀντάρκως κινώσεως, κοπᾶσι δὲ ὑπερεκπίπτοντες, ὥστε εἰς συγκοπήν πολλάκις κατέτρεψαν. PAVLVS AEG. L. 2. M. Sudores salutares eo usque dicuntur, donec evacuatam satis est, qui enim modum transcendunt, fatigant, & in syncopen convertuntur. Hinc dicuntur Syncoptici. Ὅι ἰδρωτες μετὰ σαλαγγίων καὶ ἀτμιζόντες, ἀγαθοὶ. HIPPOCR. PROGN. L. I. Sudores, cum madore, & halantes, boni. Ἀγαθοὶ οἱ ἰδρωτες διὰ παντὸς τῆ σωματῶ γινόμενοι. HIPPOCR. PROGN. L. I. Optimi sudores, qui toto fiunt corpore. Ἰδρωτες οἱ κατὰ μικρὸν, ὠφελέεσι, οἱ δὲ ἀθρόοι. HIPPOCR. COAC. PRÆNOT. Sudores lenti juvant & continui. Ἰδρῶς ἀριστῶ ὁ λύων τὸν πυρετὸν. HIPPOCR. COAC. PRÆNOT. Sudor optimus, qui morbum solvit. Πυρέσσοντι ἰδρῶς ἐπιγενόμενῶ, μὴ ἐκλείποντῶ τῆ πυρετῶ, κακόν. Μηνύει γὰρ ἢ νῆσῶ, καὶ ὑγρασίην πλείω σημαίνει. HIPPOCR. 4. 56. Febricitanti sudor su-

perveniens, febre non remittente, malum. Prolongatur enim morbus, & copiosorem humiditatem indicat. Ἀλυσμοὶ ἀνδρῶντες. HIPPOCR. COAC. PRÆNOT. Qui haud sudant, angores habent. Ὅι μετὰ καταψύξιῶ ἐφιδρῶντες ἄνω, δύσφοροι, ἐλέθριοι ἐν ὄξει. HIPPOCR. COAC. PRÆNOT. Parvæ cum horroribus superiorum partium sudatiunculae, in crescente morbo, in acutis, malæ. Ἐφιδρῶντες ἄνω ἐλέθριοι ἐν ὄξει. HIPPOCR. COAC. PRÆNOT. Cum refrigerio sudores in partibus superioribus, in acuta, pernitiosi. Ὅι ψυχροὶ ἰδρωτες σὺν μὲν ὄξει πυρετῶ θανάσιμοι, σὺν δὲ πρηντέρῳ μῆκος νόση σημαίνει. AETIVS TERRAB. I. Tr. 5. v. Sudores frigidi in acuta, lethales, in aliis longitudinem morbi significant. Ἰδρῶς δὲ ψυχρὸς ἐν ὄξει μὲν πυρετῶ θανάσιμος ἐν πρηντέρῳ δὲ χρόνον σημαίνει. HIPPOCR. COAC. PRÆNOT. Frigidus sudor in acuta febre lethalis, cum manfueta, longitudinem notat. Ἰδρῶς ὁ δὲ ψυχρὸς καὶ μῆνον περὶ κεφαλὴν καὶ τραχήλον γινόμενῶ, φλαύρος καὶ χρόνον καὶ κίνδυνον σημαίνει. HIPPOCR. COAC. PRÆNOT. Sudor frigidus, saltem circa caput & collum, malus, longitudinem & periculum significat. Ἐν αἱ καὶ καὶ ὑγραὶ καὶ εἰς κόσιν ἐπιέρεια, ἀκ ἐνιδρωτες, ὅτι πᾶν τὸ ὑγρὸν ἐν ταῦθ' ὄρηκεν. THEOPHR. de Sudoribus Libr. Quorum ventres humidi & destillatio ad vesicam, ad sudorem non sunt faciles, quia omne humidum illuc delatum est. Ἰδρωτες δυσωδέες, GALENVS de Evchymia & Cacochymia. Sudores foetidi. Μαχαλῶν δυσωδέα καὶ συνιδρωσις. PAVLVS AEGINETA Libr. 3. λ. 5. Alarum factor sudorque. Die Schweiß in Krankheiten sind gut, wenn sie das Fieber endigen, oder doch die Krankheit erleichtern, in denen entscheidenden Tagen sich einstellen, allgemein, warm, mäßig sind;

sind; Die aber sind schlimm, welche nur an einigen Orten erscheinen, kalt, stinckend sind, und auf welche der Krancke keine Besserung verspühret.

ΙΔΡΩΑ, Sudamina. Pustularum genus. Τῶν κατὰ τὴν ἐπιφανείαν ἐξανθημάτων ἐστὶν ἰκκιδῶν, τραχύνοντα τὸ δέμα καὶ γίνεταί διὰ τὰς πολλὰς ἰδρωτάς. Ex numero sunt exanthematum in superficie cutis, rodentium & exasperantium cutem & fiunt a multis sudoribus. GALENVS. POLLVX æstate potissimum esse scribit: Ἰδρωὰ, ἐξανθήματα θερμὰ, Schweiß, Bläsgen, fressender Auswurf der Haut von Schweiß.

ΙΕΡΗ νόσος, Sacer morbus, qui alibi μεγάλη νόσος καὶ ἡρακλεῖα, magnus & herculeus morbus, ἐπιληψία, ἐπιληψία. Cur ita dicatur, rationem reddit ARETAEVS Lib. 1. cap. 4. de Causis & signis diuturni morbor. ἰερὴν (νόσον) κικλήσκον τὸ πάθος διὰ μεγέθους τῆς κακῆς, ἰερὸν γὰρ τὸ μέγα, ἢ ἰήσιος ἢ ἀνθρωπίνης ἀλλὰ θεῖης, εἰ δαίμωνος δόξης εἰς τὸν ἀνθρώπον εἰσόδου. Sacrum morbum vocabant, hunc affectum, aut propter magnitudinem mali aut curationis causâ, non humanâ, sed divinâ, aut opinionis, a dæmone inuatum esse hominem. Ἡ ἰερὰ νόσος γίνεταί, ὅταν πολλὰ ἐμφραγμάτων γίνονταί, πολλὰ καὶ ἀνά τὰς φλέβας καὶ καλύεταί τὸ αἷμα διεξίνασι: τῇ μὲν ἴστικε, τῇ δὲ νοσθεῖς διεξέρχεται, τῇ δὲ θάσσον. HIPPOCR. de Flat. Sacer morbus fit, cum obstructions multæ multis modis circa venas contingunt, & sanguinis motus prohibetur: atque hic quidem sistitur, ibi tardius permeat, alibi autem citius. Vid. Ἐπιληψία.

ΙΟΥΣΚΟΛΙΟΣ ἢ ῥάχις, Spina utriusque flexa, διαστροφὴ εἰς τὰ πίσω καὶ πρόσω. Flexio retrorsum & antorsum. GALENVS. Lebensst. Griech. L. Deutsch. Wörterb.

LEN. Comm. 3. in Librum de arte. Ein und außwärts krumm gewachsene Menschen.

ΙΚΤΕΡΟΣ, Icterus, Morbus regius, Morbus arquatus, Aurigo. Ἀνάχυσις χολῆς εἰς τὸ δέμα ὥστε βάπτεσθαι τὴν ἐπιφανείαν καὶ χλωρὰν ἀποτελεῖσθαι καὶ κακῆσθαι τὸ δέμα: Καὶ λευκὰ αὐτοῖς αἶμα κατὰ κοιλίαν διαχωρήσεις γίνονται. Autor Defin. GALENI. Effusio bilis in cutem, ita ut superficies tingatur & pallida efficiatur, alioque modo cutis male afficiatur. Et alba illis alvi purgamenta fiunt. ARETAEVS Lib. 1. de Morbis chronicis cap. 13. differentiam Icteri a bilis colore vario sumit. Ἦν χολῆς ξανθῆς λευκιδάδεος ἢ κροκοειδέος ἢ τῆς μελανχολῆς εἰς παντελῆς ἀνάχυσις ἀπὸ τῆς σπλάγγνης γίνεταί, τὸ πάθος ἰκτερος κικλήσκειται. Si bilis flavæ, vitellinæ, croceæ, ex nigro viridis, in universon corpus effusio facta est, icterus appellatur affectio. Est autem morbus aliquando brevis & acutus, plerumque tamen chronicus, uti hepar alio aliove modo affectum est. Σύμπτωμα κακοπραγῆν τῆς ἡπατος: αἱ κακοπραγίαι δ' αὐτῷ τρεῖς εἰσὶν, ἐφ' αἷς ἰκτερος εἶσθαι ἐπιγίνεσθαι: σκίρρῶς καὶ φλεγμονὴ καὶ ἐμφραξις, ἀλλὰ σκίρρῶς μὲν χρόνιον νόσημα, φλεγμονὴ δὲ καὶ ἐμφραξις καὶ ἐξαίφνης δύναται γενέσθαι. GALEN. Comm. ad Epid. Hipp. Lib. 6. aph. 46.

Icterus aliquando symptoma est hepatis male affecti. Tres autem noxæ illi sunt, scirrhus, inflammatio, infarctus; scirrhus diuturnus morbus, inflammatio & infarctus subito fieri possunt. Die Gelbsucht ist eine Leidenschaft von Verhärtung, Entzündung oder Verstopfung der Leber, wodurch die Galle sich ins Blut zu ergießen genöthiget wird, daher auch der Stuhlgang weiß wird.

Ὁ μὲν ἰκτερῶν, ἀνάχυσίς ἐστὶ χολῆς ἐν ἔλῳ τῷ σώματι γινομένη, ποτὲ μὲν μελαίνης ποτὲ δὲ τῆς ξανθῆς. Regius morbus, quem Græci Icteron appellant, bilis est per totum corpus suffusio, modo atræ, modo flavæ. PAVL. AEG. Lib. 2. cap. 50. Ἰκτερῶν μὲν ἀνίστη γίνεταί ὡς ἰδρῶς κριτικῶς, ἀποτιθεμένης τῆς φύσεως εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ μάλιστα πρὸς τὸ δέρμα τὴν ξανθὴν χολήν. GALEN. Comm. 4. in Aph. Hipp. Icterus quandoque fit uti criticus sudor, deponente natura in totum corpus & maxime ad cutem flavam bilem. Χολῆς ὡχρῶς ἀνάχυσίς εἰς τὸ δέρμα γινομένη κριτικῶς ὡς περ ἄλλα τινὰ τῶν ἀποσημαμάτων. GALEN. de Loc. affect. L. 6. Bilis flavæ effusio in cutem facta critice, uti alia quæ illuc secedunt. Γίνονται μὲν ἰκτερικοί καὶ λόγω κρίσεως ἀγαθῆς ἐν πυρετοῖς, ἐπισκήψαντι τῷ χυμῷ τῷ χολώδεις πρὸς τὸ δέρμα. GALENVS de compos. medic. sec. Locos L. 9. Fiunt quidem icterici ad rationem bonæ criseos in febribus, abscedente succo bilioso ad cutem. Ὁκόσσιον ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἰκτεροὶ ἐπιγίνονται πρὸ τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν, κακόν. ἢ μὴ ξυνδύσιος ὑγρῶν κατὰ τὴν κοιλίαν γίνονται. HIPPOCR. Aph. 4. 62. Quibus in febre morbus regius supervenit ante septimum diem, malum est. Nisi confluxus humorum per alvum fiant. Ὁκόσσιον ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τῇ ἑβδόμῃ, ἢ τῇ ἐνάτῃ, ἢ τῇ ἑνδεκάτῃ, ἢ τεσσαρεσκαιδέκῃ, ἰκτεροὶ ἐπιγίνονται, ἀγαθόν, ἢ μὴ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον σκληρόν ἢ, ἢ δὲ μὴ, ἐκ ἀγαθόν. HIPPOCR. Aph. 4. 64. Quibus in febre, septima, aut nona, aut undecima, aut quarta decima, morbus regius supervenit, bonum est: nisi dextrum hypochondrium durum fit: alioqui, non bonum. Πυρέσσοντι μὲν καὶ χολῶντι ἐν καιρῷ σκεδασθεῖσα ἔξω ἢ

χολή, ἀγαθόν, ὑπὸ τὸ δέρμα δὲ κεχυμένη καὶ σκεδασμένη, εὐπετέστερα ἔχειν τε τῷ ἔχοντι, καὶ τῷ ἰωμένῳ ἴσθαι. HIPPOCR. de Morbis L. 1. Febrienti quidem & bilioso in tempore propulsa ex-tus bilis, bonum, sub cute effusa & diffusa. Facilior ferri quidem illi, qui habet, & medenti, curari. Ἐν πυρετῷ χολώδει πρὸ τῆς ἑξήμερας μετὰ ἔργος ἰκτερῶν ἐπιγινόμενῳ λύει τὸν πυρετὸν, ἀνευ δὲ ἔργου ἢ ἐπιγίνοιτο, ἔξω τῶν καιρῶν, ὀλέθριον. HIPPOCR. de victu acut. In febre biliosa ante nonum diem cum rigore icterus factus solvit febrem, sine horrore si fit præter tempus, exitialis. Die Gelbsucht ist in Gallens-Fiebern heilsam, wenn vor dem neunten Tage und mit Schauer die gelbe Farbe erscheinet, ohne diesen und auffer der Zeit ist sie schädlich.

IKTEPIΩΔΗΣ χρῶσι, Auriginosus, ictericus color; ὀφθαλμοὶ ἰκτεριώδεις, oculi, quales ictericorum. HIPPOCRATES passim, Gelbsüchtig.

ΙΑΙΓΓΟΣ, Vertigo. Vide Δῶν. HESYCH. ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός, capitis tenebricositas; & ἰλιγγία, vertiginosum esse, est ἰσκοτώσθαι καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, συστροφῆσθαι, tenebricosum fieri, videri, ac si circumcirca verterentur objecta, una cum visibilibus circumagi & rotari THEOPHRASTVS περὶ ἰλιγγῆς. De vertigine. Der Schwindel, wenn man sich nicht aufrecht erhalten kan, und die Bilder vor denen Augen sich zu bewegen scheinen. Est & sanis vertigo a causis externis. Κίνησι περιπατῶντες ἰλιγγῶσι. THEOPHR. de vertigine Libro. Qui in circulum sese vertunt, vertiginosi fiunt. Διὰ τῆς ὀψιῶς κίνησιν, ἰλιγγίαν συμβαίνει; Φα- νερόν

νερόν ἐκ πολλῶν. Ὅτι τε γὰρ πλείοντες
δαίττον καὶ μᾶλλον ἰλιγγίῳσι ὅταν ἐμβλέ-
πωσι τοῖς κύμασι καὶ τῇ τῶν ἀστρων κινήσει,
καὶ οἱ τὰς αἰώρας καὶ τὰς τροχὰς θεωρῶν-
τες καὶ συμπεριφέροντες τὴν ὄψιν ταχὺ
σκοτῶνται: συμβαίνει γὰρ κινεμένην κύκλῳ
τὴν ὄψιν κινεῖν τὰ ἐνθ' ὅ: ἰλιγγίῳσι δὲ
καὶ οἱ τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἀπό-
τομα ἀποβλέποντες: ἀναβλέπωσι δὲ ἂ
συμβαίνει τῆτο, διὰ τὸ μὴ ἀποτέινειν μα-
κρὰν, ἀλλ' ἀποτέμνεσθαι ἐν τῷ φωτὶ: Γί-
νεται δ' ἰλιγγίῳσι καὶ ὅταν εἰς τὸν τὸ βλέ-
πωσι συνεχῶς καὶ ἐπατενίζωσιν. Propter
oculi gyrationem vertiginofos fieri
contingit. Hoc ex multis manifestum
est: nave vefti celerius plusque vertigi-
nofi funt, fi infpiciunt fluctus & flu-
ctuare viſa abhinc ſidera, & qui ex ſubli-
mi loco deſpiciunt, & rotas infpicientes
& oculum cito circumvertentes, ſubito
tenebricoſum habent oculum, accidit
enim rotatam in circulum viſionem &
interna movere. Vertiginofi etiam
funt, qui ſublimia excelfa ac prærupta
vident. Surſum videntibus tale quid
haud accidit, quia illis non in longum
lux extenditur, ſed abbreviatur. Fit
etiam vertigo, ſi quis defixis in unam
rem oculis acriter videt. Præternatu-
ralis ab inebriantibus & pharmacis ver-
tigo. Ἄι μέθαι καὶ αἱ φαρμακείαι καὶ
ὅσα ἄλλα τῆτοις παραπλήσια, ποιεῖ τὸς
ἰλιγγίῳσι. THEOPHR. de vertig. Libr.
Inebriantia, Vomitoria, Purgantia &
ſimilia vertiginem faciunt. Morboſa
vertigo illa eſt, quæ graviora habet
ſymptomata, perpetua eſt aut sæpe re-
currit, aliisque morbis accidit. Der
Schwindel wird verurſachet vom Fahren
auf der See, Abſehen in ſteile Thäler und
Tieffen, Sehen auf herumlaufende Räder,
vom Herumdrehen derer Körper, von
betruncken machenden Getrâncken, Bredh-

Mitteln und dergleichen. Bedenklicher
iſt der Schwindel von Krankheiten mit
Schläfrigkeit, beſchwertem Kopffe, Kling-
gen und Brauſen vor denen Ohren. Ac-
cedunt ei kωματάδες τῶν ὕπνων, βά-
ρη τε κεφαλῆς καὶ βουβουδαίς ἤχοι.
ACT. Libr. 11. β. Somni graves,
capitis gravitates, aurium tinnitus &
bombi.

ΙΑΛΩΣΙΣ ὀφθαλμῶ. HIPPOCR.
Prorrh. Oculi inconstantia, malum
in acutis ſignum. Unbeſtändige Augen.

ΙΕΙΑ. Κιρσός, Varix, Venarum no-
doſis tumor. POLLUX Lib. 4. c. 23.
Ὀῖδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδός, Ve-
narum tumor circa ſuras pedis, quod
plerumque gravidis accidit. Si venæ
ſpermatice tument, fit κιρσοκήλη, Va-
ricosus herniæ ſimilis ſupra teſtem
tumor. Κιρσοκήλη δηλοῖ τὸ πάθ' ὅφ'
ἔλκεται, κιρσός δὲ καὶ τὰς ἄλλας
ἀπάτας φλέβας ἐνενομένας ἐνομάζεσθαι.
GALENVS Libro de Tumoribus. Cir-
ſocele ſignificat morbum nomine ſuo,
Cirſos enim & alias omnes venas dila-
tatas appellant. HIPPOCRATES L. 7.
Epid. Conjungit βουβῶνα ἰξίαν καὶ
κέρματα, Bubones, tumores, Varicem &
Lumborum dolores. Vide Κιρσοκήλη.

ΙΟΣ, Venenum. Ἰωδες χυμοί, Succī
venenofī. Vid. Δηλητήριον. Ἰοβόλα ζῶα
animalia, quorum morſus vel punctura
nocens eſt, Giſt, giftige Thiere. Πλη-
γὰ ζῶων ἰοβόλων: σφυκιῶν, μελιſſῶν, φα-
λαγγίων, ἀράχης, σκορπίου, Vulnera
animalium venenatorum, fucorum,
apum, phalangiorum, arachneorum,
ſcorpīi. PAVL. AEG. Libr. 5. c. γ. Ἰοβό-
λα ζῶα θανάσιμα, δάκνοντα θηρία, ὡς
ἀσπίς, κερῆσις, ἰχθύνια. PAVL. AEGIN.
Libr. 4. β. Animalia venenata, repti-
lia quorum morſus lethifer eſt, uti
aſpis, cerastes, vipera. Seorſim etiam

agit PAVLVS: Περὶ δρυῖν, αἰμορροῦν, περὶ τῆς δριμάδος, ὕδατος, κεγχρῆν, κερῶν, ἀσπίδος, δηγμάτων. Libr. 5. Quorum nomina, quibus serpentum aut viperarum, nunc cognitarum speciebus conveniant, satis haud liquet. Sed & pisces aculeati, quorum punctura periculosa est, lege sis apud PAVLVM Lib. 5. Περὶ δρυῶντος καὶ σκορπίου θαλασσίας πληγῶν, de draconis & scorpium marini puncturis. De viperæ morfu hæc habet PAVLVS AEGINETA: Τῶν ὑπὸ ἔχων ἢ ἐχιδνῆς ἢ τῶν ὁμοίων ἰσθόλων, δακνομένων παρακληθεῖ πόνοι, ἐν ἀρχῇ μὲν τὰ δηχθέντα τόπος, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ὅλη τὰ σῶμα, φαίνεται δὲ κατὰ τὸ δηγμα δύο τεμμάτια μικρὸν ἀλλήλων διεσπῆκτα, ἕσσις δὲ ἐκ τῶν αἱματῶν καὶ ἰσχυροειδῆς ὑγρῶ, μετὰ δὲ ταῦτα εἰλαώδης, ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ ἰώδης, ὅ δὲ, φασὶ τινὲς, εἶναι τὸν ἰὸν τῶν θηρίων, παρακληθεῖ δὲ καὶ οἰδήματα περὶ τὸ δηγμα ὑπέρευθεα καὶ πελῖα; ἀχροῖα περὶ τὸ σῶμα, ἰληγῶν, ἀνάλυσις σπλάγχων, λειποθυμία, τισὶ δὲ καὶ ἐμετῶν χολώδης, δυσβρία, περὶ δὲ τὸ δηγμα φλυκταινῶν ἐπανάστασις, καθάπερ περὶ τῶν πυρκαϊσῶν γίνεται, καὶ νομῆ περιλαμβάνει προχωρῶσα ἐπὶ τὰ παρακείμενα, καὶ τὰ ἄλλα αὐτοῖς αἰμόσσειται, προσγίνεται δὲ αὐτοῖς καὶ τρέμω, καὶ κᾶρ, καὶ ψυχρὰ περιιδρωσις. PAVL. AEGIN. Libr. 5. 17. A viperis & serpentibus admorfos, ab initio consequitur dolor in parte admorsa, deinde & in toto corpore; Apparent in ipso morfu duo foramina parum ab invicem distantia, estque ex illis sanguinis fluxio atque humidi suberuenti, tenuis, acris, quod ichor dicitur, deinde ulcerosum quid & virulentum effluit, quod viperarum virus esse quidam asserunt: Sequuntur tumores circa morfum, rubri, lividi;

Decolor est corporis habitus, vertigo, ventriculi imbecillitas, lipothymia, quibusdam & vomitus, difficiles urinæ, papularum depascentium circa admorsam partem surrectio, veluti in ambulantis, & serpigo invadit ad vicinas partes procedens, & gingivæ cruentantur, & accedit illis tremor & somnolentia & sudor frigidus. Giftiger Thiere Stich oder Biß, als derer Ottern, mit heftigen und tödtlichen Zufällen, sonderlich dem kalten Brande an dem gebissenen Theile.

IONOOL, Vari. Tumores exigui cubentes in cute faciei exorti. Ἴονδοι ὄγκος μικρὸς καὶ σκληρὸς ἐν τῷ κατὰ τὸ πρόσωπον δέρματι. GALEN. de Comp. Medic. secundum Locos. Varus est tumor parvus & durus in cute faciei. AVRELIANVS Lib. 2. cap. 10. Maculas vocat in rotunditate extantes in similitudinem scatebrarum corporis: Varos CELSVS ac PLINIVS vocant. Finnen, Kupfer-Handel im Gesichte. Ἴονδοι ὄγκοι μικροὶ τινες καὶ σκληροὶ τυγχάνουσιν, οἱ διαπυήσαντες πάντοτε τὸ πλεόν δὲ τοῖς γενεῶσι γίνονται, καὶ τοῖς συνήθως ἔχασιν διὰ ἐνὸς αἵμα προχρῆν, εἴτ' ἀλόγως ταῦτ' ἐπισχεθεῖσι. At vero Ἴονδοι (varos Latini nominant) tumores, exigui quidam sunt & duri: qui ubi in suppurationem abierunt, evanescent. Ut plurimum iis, qui barbam nutriunt, quibusque consuetum est sanguinis enare profluvium, citraque rationem id inhibetur, enascuntur. ACTVAR. Lib. 2. περὶ διαγν. παθ. cap. 13.

ΗΠΠΟΣ, Hippius: Oculorum affectio, dum illi, semper instabiles, huc illuc errant nec figuntur in objectis; Ἰππος ἐστὶ διάθεσις ἐκ γενετῆς κατ' ἢν ὑστατῆσι καὶ αἰεὶ κινῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ κίνησιν ὑπομένοντες, ἐν κλίῳ καὶ τρέμῳ ἀδιαλείπτω

πρω κατεσηκυσται, το δε πάθος των σφριζόντων ἐστὶ τὸν ὀφθαλμον μυῶν. Autor Defin. GALENI. Hippos est Dispositio a nativitate, secundum quam instabiles manent & semper moventur oculi, servantes motum, dum in concussione & tremore haud intermittente versantur. Morbus autem est figentium oculos musculorum. Eine Augen-Krankheit da selbige beständig herum irren und auf einen festen Punkt nicht gerichtet bleiben können.

ΙΣΧΙΑΣ, Coxendicum dolor, coxæ dolor CELSO Lib. 2. cap. 1. πολυχρόνιον καὶ δύσλυτον τῆ ἰσχυε ἀλγῆμα. Diuturnus & solutu difficilis coxæ dolor. Autor Defin. GALENI. Hinc ischiadici dicantur GELLIO Lib. 4. cap. 13. qui coxendicis dolore afficiuntur. Causam effusæ bili tribuunt veteres. Ἰσχυιάς δὲ ὅταν γένηται, ὀδύνη λαμβάνει εἰς τὴν πρόσφυσιν τῆ ἰσχυε, καὶ εἰς ἄκρον τὸ πυγαῖον, καὶ εἰς τὸν γλετόν τέλος δὲ καὶ διαπαντός τῆ σκέλεος πλανᾶται ἢ ὀδύνη. Et paulo post, Ἡ δὲ νόσος γίνεταί, ἐπειδὴν χολὴ καὶ φλέγμα εἰς τὴν αἰμορροῦσιν φλέβα κατασφριζέται, ἢ ἐξ ἐτέρας νόσων, ἢ ἀλλως, ὀπίσθον ἂν, τῆ αἵματος ὑπὸ φλέγματος καὶ χολῆς νοσήσει ξυνεσηκός τῆτο γὰρ πλανᾶται ἀνά τὸ σκέλος διὰ τῆς φλεβὸς τῆς αἰμορροῦσιν, καὶ ὅσα ἂν εἴη, κατὰ τῆτο καὶ ἢ ὀδύνη ἐνδηλος γίνεταί, μάλιστα μὲν ἐπίπνοος, θανατώδης δὲ ἔ. Coxendicum morbus cum fit, dolor corripit coxæ juncturam, & summas nates ac coxendicem. Tandem etiam per totum crus dolor vagatur. Paulo post: morbus autem hic fit, cum bilis & pituita in sanguifluam venam incubuerint, aut ex alio morbo, aut aliter quomodocunque sanguinis compages a pituita & bile agrotarit. Hic enim per crus vagatur per sanguifluam venam, & ubicunque

constiterit, ibi etiam dolor manifestus fit, maxime molestus quidem, sed non lethalis. HIPPOCR. Lib. de affect. PAVLVS ita habet. Τῆ γένεσις ἔσται τῆς ἀρθριτιδος ἢ ἰσχυιάς μόνω τῶ κατὰ τὸ ἰσχυον ἐνεσηκίχθαι τὴν αἰτίαν αὐτῆς διενήνοχεν. αἰτίος δὲ ταύτης παχὺς καὶ φλεγματικός ἐστὶ χυμὸς, ἐνεσηκνωμένος τῆ κατὰ ἰσχυον διασφριζώσεται, ὁ δὲ πόνος αὐτοῖς ἀπὸ τῶν κατὰ τὸ σφαιρωμα καὶ τὸν βεβῶνα τόπων ἄχει γόνατος, ἐπὶ τῶν πλείστων δὲ καὶ ἄχει ποδὸς ἄκρον δίκνεύεται. PAVLVS AEGINETA. Libr. 3. εζ. Arthritidis species est ischias, in eo tantum, quod coxæ infixa causa sit, ab illa discrepans. Causa autem hujus est, humor crassus & pituitosus articulo ad coxendicem inhærens: Dolor autem illis in locis, qui sunt propè femoris articulum & inguen usque ad genu, apud plurimos etiam ad imum usque pedem excurrit: Si vetus malum est, tabes abinde oritur coxaria. Λέγεται δὲ καὶ ἰσχυιαδικὴ τις φθίσις ἐπὶ τοῖς παρὰ τὸ ἱερόν ὅσων ἐμπυήμασι, σύντηξις τῆ σώματος, ὁμοίως τε καὶ ἢ νεφριτικῆ. PAVLVS ibid. Dicitur tabes quædam coxaria, si ad os sacrum abscessus factus est, inde absumptio corporis, sicut etiam nephritica quædam est.

ΙΣΧΟΥΡΙΑ, ἐστὶ παντελής τῆ ἔρεσι ἐπίσχεσις, κίνδυνον ἐπιφέρεισα ἐπέχεται δὲ τὸ ἔρεσι κατὰ τὸς ὀκτώ, διὰ φλεγμονὴν, διὰ σκίρρον, διὰ αἵματος θρόμβωσιν, διὰ παράλυσιν, διὰ πρόπτωσιν τῆ λίθου, διὰ νεφριτικὴν συμπάθειαν, διὰ ἐλκωσιν, διὰ λιθίασιν. Ischuria est, cum urina omni ex parte supprimitur, eaque periculum affert. Ceterum octo modis urina supprimitur, inflammatione, scirrho, sanguine in grumos redacto, resolutione, calculi casu, renum affectu per consensum, ulceratione, lapidis morbo. GALENI.

LEN. in Def. med. Verhalten des Urins, durch Entzündung derer Nieren, derer selben Verhärtung, durch Steine, derer selben Vorfall vor die Harn-Röhre durch Mitleidenheit mit benachbarten Theilen. Causæ plenariæ urinarum retentionis sunt variae, εἰ δὲ Φλεγμονὴ τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύσεως εἴη, τῇ δὲ κατὰ τὸν τόπον μετὰ βάρους πυρῶσει καὶ ἀλγυδόνι καὶ τῷ πύρεττειν καὶ παραπαίειν, καὶ ἐμῆν χολώδη ἀκρατα, καὶ μὴ δύνασθαι ἄρειν, καὶ μάλιστα τῆς κύσεως Φλεγμαινάσης, γίνεσκειν. PAVLVS AEGINETA Lib. 3. μ. ε. Si inflammatio renum & vesicæ fuerit, & ardore igneo ad locum affectum cum gravi pondere, & dolore, & statu febrili & deliriis & bilioso vomitu crudo, & urinam mittendi impotentia, illud maxime in vesica esse, cognoscimus. Καὶ ποτὲ μὲν ὄρον ἐπέχεται, ποτὲ δὲ κόπη, παρὰ τὸ πεπονθὸς τῆς ὑσέρας μέρος γενομένου τὰ παραποδισμῶ, ποτὲ δὲ ὄγκοι παρὰ τὸ ἐφίβριον καὶ διον κλυθασμῶ συνάσθησις, ἐπότε τὸ ἀπόστημα μείζον ἢ: PAVL. AEGINETA Lib. 3. ξε. Aliquando & urinæ retinentur, aliquando & stercus, si in uteri male affecti parte impedimentum est: Aliquando ad pubem tumor est & veluti pali defixi sensus, si abscessus forte ibi major fuerit. Αἰθρὴ ἐν κύσει καὶ Φλεγμονῇ, ἀμφοτέρω ἰσχυρίας αἰτία, δύναται δὲ καὶ ἑαυτὸ καὶ ἐκότερον τὴν ἐποχὴν τῶν ὄρων ἐπιφέρειν. GALENVS. Introductio seu Medicus. Calculus in vesica & inflammatio, utrumque sunt retentionis urinæ causa, potest autem & alterutrum ex seipso retentionem urinæ inducere. Ἰσχυρία, εἰς τὸ τῆς κύσεως τραχὴλον ἐμπύπτοντος λίθου, PAVLVS AEGINETA ξ. Retenta urina, ab illapso in vesicæ cervicem calculo.

ΙΧΩΡ, Ichor, ὑστατώδες αἷμα ἰώδες καὶ κακόνθηδες. GALENVS Comm. in Lib. 6. Epid. HIPPOCR. Sect. 2. Aphor. 29. Aquosus sanguis, virulentus & malignus. Hinc ἰχοροειδὲς αἷμα τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ ὑγρότητα μοχθηράν, λεπτήν, δακνωδὴ καὶ διαβρωτικὴν. Ichoroides sanguis, qui habet in se humiditatem pravam, tenuem, mordacem & voracem, GALENVS ibid. Ἰχώρ ἐστὶν ἀπεπτον αἷμα ἢ τῷ μὴ πεπέφθαι. ἢ τῷ διορῆσθαι: ARIST. Hist. anim. 3. Ichor crudus sanguis est, sive quod haud sit recte coctus, sive quod factus sit ferosior. Deinde ichor est humor tenuis acris ulcerum, ἐν τῷ δέρματι ἰχώρες ἀνησμών ἐμποιοῦντες. Ἰχώρ καλεῖται τὸ ἐν τοῖς ἔλκεσι λεπτὸν περιττωμα: GALEN. Method. med. Lib. 3. Ichor vocatur tenuis in ulcere humor. Acres humores cutis prurimum facientes. HIPPOCR. Epidem. Lib. 2. Καὶ δὴ καὶ τοῖς ἔλκεσιν ἰχώρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτὸν περιττωμα, ῥύπος δὲ ἔλκεος, τὸ παχύ. Quin etiam in ulceribus tenuius excrementum sanies (Græce ἰχώρ) appellatur, quod crassum est, sordes. GALEN. Method. med. Lib. 3. cap. 3. Est enim quædam sanies quæ ἰχώρ vel meliceria nominatur: est pus quod ἐλαιώδες nuncupatur. Ἰχώρ tenuis subalbidus ex malo ulcere exit, maximeque, ubi nervo læso inflammatio secuta est: meliceria, crassior, & glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis fertur. CELS. Lib. 5. cap. 26. Ichor heist ein fließendes dünnes untaugliches Eiter eines Geschwürs; Es bedeutet auch alle Schärffe derer Säfte, durch welche etwas angeessen wird.

K.

ΚΑΘΑΡΣΙΣ, Omnis evacuatio eorum, quæ de corpore fluunt. Hippocrati